

De leraarskamer

Gelukjes

Ik heb dit schooljaar al luidop gevloekt. Gehuild ook. En sorry, lieve collega's, ik heb ook al veel gezaagd. Ik lijk dit jaar soms handen te kort te hebben. Hoe graag ik het ook allemaal wil doen, soms lijkt het me even aan tijd en ook energie te ontbreken. En dat frustreert mij.

Vierentwintig leerlingen met een groot niveauverschil, dat vraagt veel inspanningen. Tel daarbij nog een keukenverbouwing, een man met een eigen zaak en twee opgroeiende dochters en je weet dat mij ook thuis nog heel wat werk staat te wachten. Als klap op de vuurpijl maakt mijn mama ook nog een ongelukkige val van een laddertje waardoor ze plots bedlegerig wordt. Ook daar zijn dus extra handen nodig om de boel te beredderen. Het is een beetje te veel. Ik word er zowaar moedeloos van. Maar dan zijn er die kinderen in mijn klas ...

Eentje daarvan heeft het niet gemakkelijk. Ondanks haar werkhouding en eeuwige optimisme verwerkt ze de leerstof soms wat trager. Op een morgen lijken de aftrekkingen tot duizend mét brug plots als vanzelf te gaan. Ik vraag haar al lachend wat ze deze morgen gegeten heeft. "Muizenstrontjes", antwoordt ze op haar eigen spontane manier. Als ik zeg dat het wel héél goede muizenstrontjes moeten geweest zijn, lacht ze. Later die dag noteer ik in de schoolagenda een berichtje aan haar ouders of ze alsjeblíeft vanaf nu elke dag hagel-slag op haar boterham willen doen. Haar oogjes schitteren als ze de boodschap leest en ze steekt fier de agenda weer in haar boekentas.

Een andere jongen worstelt heel erg met spelling. Zelfs zijn eigen achternaam schrijven is voor hem echt een kwelling. Na een

aantal weken oefenen, komen we nog steeds niet tot een goed resultaat. Dan maar iets anders proberen. Ik kleef het logo van zijn papa's bedrijf op de tafel. Plots kan hij die vervelende familienaam gewoon overschrijven. Ik teken er een mooi hartje én een knip-oog bij. Missie geslaagd!

De babbelkous van de klas is dan weer gevallen met zijn step. Resultaat? Een grote pleister versiert nu zijn kin. Als hij voor de zoveelste keer weer het antwoord verklapt voor de andere kinderen, kijk ik hem aan en trek mijn wenkbrauwen hoog. "Zou ik niet beter die pleister van je kin trekken en op jouw mond kleven?" De hele klas moet lachen, de klets-kous in kwestie nog het hardst van allemaal.

En dan komt het hoogtepunt van het jaar tot nu toe. Mijn anderstalige leerling maakt oefeningen rond de breuken. Ik weet dat hij dit kan, zijn wiskunde-inzicht is goed. Hij moet $\frac{1}{3}$ aanduiden van een hoopje pepernoten. Zoals geleerd tekent hij een kring om het geheel en verdeelt de tekening netjes in drie gelijke stukken. Meteen gaat hij over naar de volgende oefening waarop ik kuch en met een gespeeld boze stem zeg: "Wel ... Vergeet jij niet één van die stukjes te kleuren, meneertje?!" Waarop hij mij lachend aankijkt en met zijn prachtige Spaanse accent de legendari-sche woorden uitspreekt: "meneertje koeke-peertje!"

TEKST
Juf Drieke

BEELD
MMD Creative